

Sygn. akt IV CSK 436/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. O.
przeciwko S. O. i A. O.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 836/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W takiej sytuacji skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien był wskazać, z czego wynika ta „oczywistość” wniesionego środka zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). W ramach przedsądu Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do badania zarzutów podniesionych podstawach skargi kasacyjnej, ograniczając się do oceny okoliczności przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i do ich skonfrontowania z zaskarżonym orzeczeniem i jego motywami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powoda była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powód zarzucił Sądowi drugiej instancji wyłącznie to, że ten przeprowadził wykładnię art. 898 § 1 k.c. w sposób powierzchowny i schematyczny, ograniczony

do dwuzdaniowej wypowiedzi. Jednakże analiza motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny w Lublinie wnioski płynące z wykładni art. 898 § 1 k.c. odniósł do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie, szeroko skomentował przy tym wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy (k. 364), jak własnego postępowania dowodowego (k. 365-366).

Wobec tego stwierdzić należy, że brak jest podstaw do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście zasadną, a zatem, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.